

Arrest

nr. 351 841 van 21 augustus 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DOUTREPONT
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 juli 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DOUTREPONT, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 december 2021 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) de internationale beschermingsverzoeken van verzoeksters. Tegen deze beslissingen dienden verzoeksters een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 272 846 van 17 mei 2022 verwierp de Raad dit beroep.

Op 7 juli 2022 legde de gemachtigde aan verzoeksters het bevel op om het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing betreffende S.H.A. (hierna: eerste verzoekster), luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw,

naam : (...)

voornaam : (...)
geboortedatum : (...)1956
geboorteplaats : U.
nationaliteit : El Salvador

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 16/12/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 17/05/2022 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 15/02/2020 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

De bestreden beslissing aangaande C.B.H. (hierna: tweede verzoekster) luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw,

naam : (...)
voornaam : (...)
geboortedatum : (...)2002
geboorteplaats : S.
nationaliteit : El Salvador

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 16/12/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 17/05/2022 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 15/02/2020 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Ingevolge artikel 5.12. §3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verloopt de onderhavige procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

3. Onderzoek van het beroep

In het derde middel voeren verzoeksters onder meer de schending aan van de formele motiveringsplicht, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de rechten van verdediging.

Ze lichten het middel toe als volgt:

“Doordat deze bepalingen en beginselen impliceren dat iedere betrokkene tijdig toegang kan hebben tot het administratief dossier dat hem betreft, en eist dat twee partijen in een geschil een gelijke toegang hebben tot het dossier die de relevante stukken bevat;

Dat deze bepalingen en beginselen de motivering per verwijzing verbieden, minstens aan sterke banden leggen;

Terwijl dat in casu, en desondanks een verzoek in die zin, verzoeksters geen tijdige toegang konden hebben tot het administratief dossier vóór het indienen van huidig verzoekschrift;

Dat zij huidig verzoekschrift dus moesten opstellen zonder een duidelijk beeld te hebben over de inhoud van het administratief dossier die hen betreft;

Dat dit des te onaanvaardbaarder is dat volgens een recente praktijk van verweerder, er soms een zgn. « synthesesnota » wordt opgesteld in het administratief dossier, die de eigenlijke motivering van de beslissing bevat.

a) Toepasselijke bepalingen en beginselen

16. Artikelen 4 à 6 van de wet betreffende de openbaarheid van het bestuur stellen wat volgt : (...)

17. De in het middel geciteerde bepalingen van de Terugkeerrichtlijn stellen:

« Art. 5. Non-refoulement, belang van het kind, familie- en gezinsleven en gezondheidstoestand

Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;*
- b) het familie- en gezinsleven;*
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land; en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement.*

[...]

Art. 12. Vorm

1. Het terugkeerbesluit en, in voorkomend geval, het besluit betreffende het inreisverbod en het besluit inzake verwijdering worden schriftelijk uitgevaardigd en vermelden de feitelijke en de rechtsgronden, alsook informatie over de rechtsmiddelen die openstaan.

De informatie over feitelijke gronden mag worden beperkt indien de nationale wetgeving voorziet in een beperking van het recht op informatie, met name ter vrijwaring van de nationale veiligheid, de landsverdediging, de openbare veiligheid, dan wel met het oog op het voorkomen, onderzoeken, opsporen en vervolgen van strafbare feiten.

2. De lidstaten verstrekken op verzoek een schriftelijke of mondelinge vertaling, in een taal die de betrokkene begrijpt of redelijkerwijze geacht kan worden te begrijpen, van de belangrijkste onderdelen van de in lid 1 bedoelde besluiten in het kader van terugkeer, waaronder de informatie over de beschikbare rechtsmiddelen.

3. De lidstaten kunnen besluiten lid 2 niet toe te passen op onderdanen van een derde land die illegaal het grondgebied van een lidstaat hebben betreden en die vervolgens geen toestemming of recht hebben gekregen om in die lidstaat te blijven.

In dat geval worden de in lid 1 bedoelde besluiten in het kader van terugkeer meegedeeld door middel van het volgens de nationale wetgeving opgestelde standaardformulier.

De lidstaten stellen algemene informatiebladen ter beschikking waarin de belangrijkste onderdelen van het standaardformulier worden toegelicht in ten minste vijf van de talen die het meest worden gebruikt of het best worden begrepen door illegale migranten die de betrokken lidstaat binnenkomen.

Art. 13. Rechtsmiddelen

1. Aan de betrokken onderdaan van een derde land wordt een doeltreffend rechtsmiddel van beroep of bezwaar toegekend, dat hij bij een bevoegde rechterlijke of administratieve autoriteit of bij een onpartijdig samengestelde bevoegde instantie waarvan de onafhankelijkheid is gewaarborgd, kan aanwenden tegen de in artikel 12, lid 1, bedoelde besluiten in het kader van terugkeer.

2. De in lid 1 bedoelde autoriteit of instantie is bevoegd om de in artikel 12, lid 1, bedoelde besluiten in het kader van terugkeer te herzien en kan eveneens de uitvoering ervan tijdelijk opschorten, tenzij op grond van de nationale wetgeving reeds een tijdelijke opschorting van toepassing is.

3. De betrokken onderdaan van een derde land heeft recht op juridisch advies, vertegenwoordiging in rechte en, indien nodig, taalkundige bijstand.

4. De lidstaten zorgen ervoor dat op verzoek gratis de noodzakelijke rechtsbijstand en/of vertegenwoordiging ter beschikking wordt gesteld, overeenkomstig de relevante nationale wetgeving of regels inzake rechtshulp, en kunnen bepalen dat op zulke gratis rechtsbijstand en/of vertegenwoordiging de voorwaarden van toepassing zijn als bedoeld in artikel 15, leden 3 tot en met 6, van Richtlijn 2005/85/EG. »

18. Art. 74/13 zet art. 5 Terugkeerrichtlijn om in Belgisch recht. Het luidt als volgt:

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. »

19. Art. 47 van het Handvest stelt: (...)

20. Art. 13 EVRM stelt: (...)

21. Volgens de rechtsleer is de motivering per verwijzing in principe verboden, behalve indien volgende voorwaarden vervuld zijn :

*« - le document auquel il est référé existe et est motivé en la forme, répondant, dès lors, lui-même, aux exigences de la loi du 29 juillet 1991 ;
- le document auquel il est référé est connu du destinataire, au plus tard lors de la notification de l'acte, étant entendu que le document peut être annexé à l'acte lors de sa notification ;
- l'auteur de la décision doit avoir fait sien le contenu du document auquel il est référé. » 12 (eigen vertaling)*

(vrije vertaling : - het document waarnaar er verwezen wordt bestaat en bedraagt een formele motivering, zodanig dat hij zelf de vereisten van de wet van 29 juli 1991 tegemoet komt;

- het document waarnaar er verwezen wordt is gekend van de bestemming, ten laatste op het moment van de notificatie van de akte; hierdoor moet worden begrepen dat het document bij de akte bij diens notificatie kan worden gevoegd;

- de auteur van de beslissing moet de inhoud van het document waarnaar er wordt verwezen, hebben overgenomen.)

b) Toepassing in casu

b.1. Eerste onderdeel (...)

b.2. Tweede onderdeel

25. Hetgeen uiteengezet in het eerste onderdeel van huidig middel is nog belangrijker gelet op de recentere praktijk van verweerder.

In soortgelijke zaken, waarin een bijlage 13quinquies wordt betekend, neemt verweerder soms een zgn. « synthesesnota », die dan in het administratief dossier zit, waarin elementen met betrekking tot art. 74/13 Vreemdelingenwet en art. 8 EVRM worden besproken.

Verzoeksters weten niet indien zulke « synthesesnota » in casu werd genomen en hebben ook geen mogelijkheid om dit te weten te komen, gelet zij geen toegang hebben gekregen tot hun administratief dossier.

Indien deze werkwijze werd toegepast, dienen de bestreden beslissingen te worden vernietigd: de terugkeerbeslissingen moeten de geschreven motivering inhouden van alle elementen die in acht werden genomen door verweerder bij het nemen van de beslissingen. Hier anders over oordelen zou het recht op een effectief beroep en de rechten van de verdediging uitermate schenden, daar verzoekers geen kennis hebben van het al dan niet bestaan van zulke « synthesesnota » en ook geen mogelijkheid hebben om hiervan op de hoogte te worden gebracht, en noch minder de inhoud ervan te betwisten.

De bestreden beslissingen geven immers uitvoering aan de Terugkeerrichtlijn en vormen verwijderingsbesluiten in de zin van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vereisen dat er rekening wordt gehouden met, o.m., het privé- en gezinsleven van de betrokken onderdaan of onderdane van een derde land wanneer een verwijderingsbesluit wordt genomen en wanneer de Terugkeerrichtlijn ten uitvoer wordt gelegd. Volgens artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet moeten de terugkeerbesluiten worden gemotiveerd, waarbij rekening wordt gehouden met de in artikel 74/13 genoemde elementen. Op dezelfde manier is artikel 12.1 van de Terugkeerrichtlijn van toepassing.

Het feit dat de administratieve dossiers eventueel (althoewel dit een pure gok is, gezien verzoeksters geen toegang hebben gehad tot hun administratieve dossiers voor de indiening van huidig verzoekschrift) een nota « Evaluatie artikel 74/13 » of zgn. « isynthesesnota » zouden bevatten, zou dan nog niet voldoende zijn om aan de hierboven beschreven vereiste te voldoen. De terugkeerbesluit moet in haar schriftelijke motivatie de elementen bevatten waarmee de administratie rekening heeft gehouden. Hier anders over oordelen zou het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en de rechten van de verdediging schenden, aangezien verzoeksters het bestaan ervan niet konden vermoeden en de inhoud ervan dus niet konden aanvechten. Uw Raad heeft reeds een uitvoerige rechtspraak dienaangaande. Zie zo, bijvoorbeeld:

« In de nota met opmerkingen verwijst verweerder naar de evaluatienota in het administratief dossier. Er blijkt evenwel niet dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de evaluatienota, noch dat deze evaluatienota vooraf of gelijktijdig met de bestreden beslissing is ter kennis gebracht aan verzoekster. Er kan ook niet blijken dat verzoekster toch de motieven kent. Uit rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de motieven kenbaar moeten zijn, hetzij voor de beslissing wordt genomen (RvS 25 april 1994, nr. 47/012; RvS 27 februari 1995, nr. 51.775), hetzij ten laatste met de eindbeslissing (RvS 25 januari 2007, nr. 167.144; RvS 7 augustus 2008, nr. 185.636). Een aanpak van het bestuur waarbij de mededeling van de motieven afhankelijk wordt gemaakt van het initiatief van de bestuurde is niet verenigbaar met de formele motiveringsplicht (RvS 14 juni 2010, nr. 205.127; [...]).

De mededeling van de motieven nadat het beroep reeds werd ingediend – via een later procedurestuk zoals de verweernota of via de neerlegging van het administratief dossier waarin een evaluatienota zich bevindt –, kan de miskenning van de plicht tot formeel motiveren evenmin goedmaken. Dit ontnemt een verzoekster immers de mogelijkheid om haar beroepsrecht terzake naar behoren uit te oefenen [...] en brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang. » 14 (eigen vetzetting)
Dezelfde redenering is van toepassing op onderhavig geval.

Zo ook werd het verzoekschrift ingediend door Mevr. BERCÍAN DE MENDOZA voor de Raad van State tegen het arrest van uw Raad die de wettigheid van zulke werkwijze bevestigde, ontvankelijk verklaard. Ook andere vergelijkbare zaken zijn thans hangende voor de Raad van State (zie bv. beschikking nr. 13.794 van 9 juli 2020 in de zaak A.230.662/XIV-38.330).

Het middel is gegrond.

26. Subsidiair, en alvorens recht te doen, vorderen verzoeksters dat uw Raad volgende prejudiciële vraag stelt aan het Hof van Justitie van de Europese Unie:

« (...) »

Na een theoretische toelichting, voeren verzoeksters in het tweede onderdeel aan dat de gemachtigde de praktijk vertoont van “synthesesnota’s” op te stellen, die in het administratief dossier zitten, waarin elementen

in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM worden besproken. Verzoeksters weten niet of in casu ook dergelijke “synthesenota’s” werden opgesteld, maar stellen dat de bestreden terugkeerbeslissingen een geschreven motivering moeten inhouden van alle elementen die in acht werden genomen door de gemachtigde. Hier anders over oordelen, schendt de rechten van verdediging, aangezien verzoeksters geen kennis hebben van het al dan niet bestaan van zulke “synthesenota’s” en bijgevolg de inhoud hiervan niet kunnen betwisten. Ze stippen aan dat artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vereisen dat er rekening wordt gehouden met onder meer het gezinsleven van de betrokken derdelander wanneer een terugkeerbesluit wordt genomen en wanneer de Terugkeerrichtlijn ten uitvoer wordt gelegd. Volgens artikel 62 §2 van de Vreemdelingenwet moeten de terugkeerbesluiten worden gemotiveerd, waarbij rekening wordt gehouden met de in artikel 74/13 genoemde elementen. Het feit dat het administratief dossier eventueel een dergelijke nota bevat, volstaat hiervoor niet. Verzoeksters verwijzen naar verschillende arresten van de Raad in die zin. In dit citaat stelde de Raad dat niet bleek dat in de bestreden beslissing werd verwezen naar de evaluatienota, noch dat deze evaluatienota vooraf of gelijktijdig met de bestreden beslissing werd ter kennis gebracht aan verzoekster. Er bleek ook niet dat verzoekster toch de motieven kende. Er werd verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State waarin wordt gesteld dat de motieven kenbaar moeten zijn, hetzij voordat de beslissing wordt genomen, hetzij ten laatste met de eindbeslissing. Een aanpak van het bestuur waarbij de mededeling van de motieven afhankelijk wordt gemaakt van het initiatief van de bestuurde is niet verenigbaar met de formele motiveringsplicht. De mededeling van de motieven nadat het beroep is ingediend, via de nota of via de neerlegging van het administratief dossier waarin de evaluatienota zich bevindt, kon volgens de Raad de miskennen van de plicht tot formeel motiveren niet goedmaken, aangezien dit verzoekster de mogelijkheid ontnam haar beroepsrecht naar behoren uit te oefenen. Verzoeksters stellen dat deze redenering in casu ook van toepassing is. Ze wijzen ook op een beroep tegen een arrest van de Raad, in de zaak van respectievelijk hun dochter en tante, dat dergelijke werkwijze toch bevestigde, dat door de Raad van State ontvankelijk [toelaatbaar] werd verklaard. Subsidiare verzoeken verzoeksters de Raad om aan het Hof van Justitie een prejudiciële vraag te stellen hieromtrent.

Beoordeling

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen inderdaad geen motieven bevatten in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat stelt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Anders dan verweerder in de nota met opmerkingen stelt, kan uit de lezing van de bestreden beslissingen niet genoegzaam blijken dat de inhoud aan verzoeksters of aan de Raad het inzicht verschaft op welke wijze de gemachtigde in casu heeft rekening gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van verzoeksters.

Zoals verzoeksters opwerpen wordt in de bestreden beslissingen zelfs niet verwezen naar enige “evaluatienota”. Pas in de nota met opmerkingen wordt de inhoud van de evaluatienota’s weergegeven. In het administratief dossier vindt de Raad ten overvloede enkel de evaluatienota die betrekking heeft op eerste verzoekster. Bijgevolg zou zelfs het inkijken van het administratief dossier geen inzage hebben verschaft in de wijze waarop de gemachtigde voor tweede verzoekster heeft rekening gehouden met de drie hoger aangehaalde elementen bij het nemen van de tweede bestreden beslissing. Hoe dan ook onderschrijft de Raad het door verzoeksters aangehaalde citaat dat uit rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de motieven kenbaar moeten zijn, hetzij voor de beslissing wordt genomen (RvS 25 april 1994, nr. 47/012; RvS 27 februari 1995, nr. 51.775), hetzij ten laatste met de eindbeslissing (RvS 25 januari 2007, nr. 167.144; RvS 7 augustus 2008, nr. 185.636). Een aanpak van het bestuur waarbij de mededeling van de motieven afhankelijk wordt gemaakt van het initiatief van de bestuurde is niet verenigbaar met de formele motiveringsplicht (RvS 14 juni 2010, nr. 205.127; [...] en in dezelfde zin RvS 17 juni 2020, nr. 247.821).

Waar verzoeksters nog aanstippen dat de Raad in de zaak betreffende een beroep tegen de bijlagen 13quinquies voor hun dochter, respectievelijk tante en haar gezinsleden, een dergelijke werkwijze wel had bevestigd, maar dat zij daartegen in beroep zijn gegaan bij de Raad van State, blijkt dat deze laatste inderdaad het arrest van de Raad heeft gecasseerd bij arrest nr. 260 949 van 7 oktober 2024.

In dit cassatie-arrest stelt de Raad van State:

“De in artikel 62 van de vreemdelingenwet vervatte formelemotiveringsplicht verplicht de administratieve overheid in haar beslissingen de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissingen ten grondslag liggen. Die motivering moet pertinent zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. De belangrijkste bestaansredenen van de formelemotiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door onder meer artikel 62 van de vreemdelingenwet, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen”

op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

9. Te dezen aanvaardt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat in een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten rekening moet worden gehouden met de persoonlijke situatie van de betrokkenen. Het gaat om de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bedoelde belangenafweging.

Waar de verzoekende partijen wat dat betreft ook een schending van de in de artikel 62 van de vreemdelingenwet bedoelde formelemotiveringsplicht hadden ingeroepen, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts van oordeel dat de verzoekende partijen "niet aan[tonen] dat het gezins- of familieleven of het hoger belang van het kind niet op een zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in rekening zijn gebracht" en verwijst hij nog naar een interne nota van de verwerende partij die zich in het administratief dossier bevindt, die de aanvankelijk bestreden beslissingen voorafgaat en waarvan niet wordt aangetoond dat de verzoekende partijen ervan kennis hadden, om te besluiten dat daaruit de door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vereiste belangenafweging blijkt. Daarmee aanvaardt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen impliciet dat de aanvankelijk bestreden beslissingen geen uitdrukkelijke motivering moeten bevatten over de door de verzoekende partijen ingeroepen elementen betreffende hun gezins- en familieleven en hun gezondheidstoestand en dat het volstaat dat deze motieven (achteraf) uit een ander stuk blijken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft een te beperkte invulling aan artikel 62 van de vreemdelingenwet en schendt aldus de draagwijdte van deze bepaling door te aanvaarden dat de motieven betreffende de door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vereiste belangenafweging, waarvan niet wordt betwist dat ze te dezen moest gebeuren en die volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gebeurd is, niet moesten worden opgenomen in de aanvankelijk bestreden beslissingen. (eigen onderlijnen)"

Bijgevolg vermag de Raad geen te beperkte invulling geven aan de opgeworpen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of aan de opgeworpen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 door te aanvaarden dat de motieven blijken uit een synthesesnota in het administratief dossier, in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Dit standpunt bevestigde de Raad van State in verschillende cassatiearresten. Zo stelde de Raad van State reeds in zijn arrest nr. 253 942 van 9 juni 2022 dat indien een overheid oog moet hebben bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten voor het respect voor de grondrechten, het hem ook toekomt uiteen te zetten hoe hij de vereisten van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft gerespecteerd (later in dezelfde zin RvS 22 januari 2024, nrs. 258 519; 258 522; 258 523; 258 525; 258 526; 258 536).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 §2 van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

In de nota met opmerkingen voert verweerder aan dat verzoeksters wisten of behoorden te weten dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissingen moet rekening houden met de drie elementen vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters hadden kunnen de inzage vragen in het administratief dossier om na te gaan of er rekening was gehouden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde elementen. Verweerder betwist verder ook het belang van verzoeksters bij hun kritiek omdat ze geen concreet element aanbrengen dat de totstandkoming van de bestreden beslissingen had kunnen beïnvloeden. Hij stelt dat nu verzoeksters de inhoudelijke beoordeling van de gemachtigde in de synthesesnota's niet betwisten, zijn geen voordeel kunnen halen uit een gebeurlijke nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Bij het nemen van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten zou de gemachtigde, volgens verweerder in de nota, slechts dezelfde overwegingen in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kunnen maken. Vervolgens citeert verweerder in de nota de synthesesnota's op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en stelt hij dat dus blijkt dat de gemachtigde ermee rekening had gehouden. Wat betreft het betoog van verzoeksters dat het onvoldoende is dat deze synthesesnota's zich in het administratief dossier zouden bevinden, voert verweerder aan dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen dergelijke motiveringsplicht bevat. Hij stelt verder dat het volstaat dat uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, kan worden vastgesteld dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissingen is overgegaan tot een individueel onderzoek in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. In casu blijkt uit het administratief dossier dat de gemachtigde met de aangebrachte familiale elementen heeft rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissingen. Verder stelt verweerder in de nota dat het verzoeksters toekomt om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat zij zich daadwerkelijk kunnen beroepen op de hierin vermelde elementen, hetgeen zij hebben nagelaten. Verweerder erkent dat verzoeksters hebben gewezen op de andere familieleden die in België verblijven, maar stelt dat met deze familieleden geen beschermingswaardige relaties kunnen weerhouden worden.

Uit dit betoog blijkt dat verweerder in de nota ook verwacht dat verzoeksters de motieven aangaande de drie elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet moeten gaan opzoeken in het administratief dossier en dat dit kan volstaan omdat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen uitdrukkelijke motiveringsplicht

inhoudt. De Raad heeft echter hoger geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich aangenomen, doch wel van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 §2 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Bovendien herhaalt de Raad ten overvloede dat hij na onderzoek van de drie delen waaruit het administratief dossier bestaat, enkel de synthesesnota voor eerste verzoekster heeft aangetroffen en niet die voor tweede verzoekster. Via inzage in het administratief dossier hadden verzoeksters dus nog steeds niet kunnen vaststellen dat wat betreft tweede verzoekster werd rekening gehouden met de drie vereiste elementen. Verder volgt de Raad niet dat verzoeksters geen belang hebben bij hun kritiek en de gemachtigde dus noodgedwongen in geval van vernietiging dezelfde overwegingen zou moeten maken, aangezien zij in een eerder middel de schending hebben aangevoerd van artikel 8 van het EVRM dat zij thans, zonder de motieven van de gemachtigde dienaangaande te kennen, niet op nuttige wijze hebben kunnen aanvechten. Verweerder erkent nochtans in de nota dat verzoeksters hebben gewezen op de andere familieleden die in België verblijven, maar poneert dat met deze familieleden geen beschermingswaardige relaties kunnen weerhouden worden. Vooreerst herhaalt de Raad dat verzoeksters dit niet op dienstige wijze hebben kunnen aanvechten. Subsidiair volgt de Raad dat in principe enkel een beschermingswaardig gezins- of familieleven binnen het kerngezin wordt vermoed, maar weze het in casu aangestipt dat thans wordt aangevoerd dat tweede verzoekster zeer jong haar vader is verloren, ook haar moeder naar de Verenigde Staten is vertrokken toen zij nog zeer jong was en zij werd opgevoed door haar tante J.B.D.M. en nonkel die zich in België bevinden, evenals door eerste verzoekster. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat dergelijke verklaringen door verzoeksters werden afgelegd in de loop van hun procedure om internationale bescherming, er ook stukken dienaangaande werden voorgelegd en dat de gemachtigde in de bestreden beslissingen zelf verwijst naar de beslissingen van het CGVS, zodat hij hier kennis van had. Ter zitting werpt de raadsvrouw van verzoeksters aangaande het in vraag gestelde belang in de nota, dan ook terecht op dat dit gezinsleven met de pleegouders lijkt genegeerd.

Het betoog van verweerder doet geen afbreuk aan het voorgaande. Ter zitting erkent verweerder overigens dat het in casu oude bestreden beslissingen betreft en de rechtspraak ondertussen is veranderd.

Het tweede onderdeel van het derde middel is in de aangegeven mate gegrond.

5. Korte debatten

Verzoeksters hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 juli 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlagen 13quinquies) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig augustus tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. MAES